OPERAŢIE DE RUTINĂ

de Jean-Pierre Andrevon

Traducerea Sorin Antohi

Au venit să-l caute la opt dimineaţa, cu măştile pe figuri, cu uniformele lor albe, bine periate, şi ghetele le răsunau pe pardoseală, după ce bocăniseră pe cimentul gol al coridorului. Au intrat pe poarta sexcomului 7826 din Blocul Gamma Radios, etajul 28, culoarul XB7, şi l-au scuturat pe John care dormea cu gura căscată, poate visînd, visînd fără îndoială, cu o bulă irizată pulsînd în colţul gurii întredeschise.

John a tresărit, jumătate în vis, jumătate în realitatea de zgomot şi violenţă care-i spărsese noaptea fărîme. Zeama pătrundea deja în sexcom prin uşa larg deschisă dinspre culoar, uşa pe care n-o mai închiseseră după ce-o forţaseră cu cheia lor magnetică. Bula explodă în colţul gurii lui John, poc, şi deja mîinile înmănuşate îl înşfăcaseră, îl trăgeau. Scoală-te! Scoală-te, urmează-mă, urmează-ne! John, cu ochii aburiţi de vise, cu creierul plin de vise şi gura încleiată de gumă-de-mestecat-plus, care te face să visezi, vedea plutind deasupră-i, pe suprafaţa dură a unui ocean răsturnat, trei figuri de coşmar cu ochi globuloşi şi rîturi de metal. Inspiră, tuşi, pentru că zeama îşi împingea valurile groase de bioxid de carbon, de anhidridă sulfurică, de vapori de bifenil şi de o sută de alte mizerii în căldura dulce a sexcomului, venind de pe culoar, de pe paliere, de pe scări rulante, într-o curgere perfidă pe care nimic n-o putea filtra.

Scoală-te! Urmează-mă! Era aproape în picioare, fără să-şi dea seama, i se scosese mîna stîngă de sub ceafa lui Mic şi picioarele de sub cele ale lui Fredo. Era gol, tuşi din nou. Ce vreţi de la mine? Urmează-ne! Era susţinut, se zbătu scuturînd moale din picioare, încerca încă să se agaţe de vălul fin al visului, dar acesta se destrăma şi nu mai era nimic în degetele sale sau în cap, poate nici nu visase, cine ştie? Şi ţipa. Ce-am făcut? N-ai făcut nimic. Trebuie spus. Nu faci nimic. Nu faci niciodată nimic cu viaţa ta. Nu fac niciodată nimic. Se dezbrăcă, se pupă. Numai asta ştiu să facă! Dar... Astea nu sînt mîini. Urmează-ne, fii liniştit şi va fi bine. Ce se în... îl împingeau spre uşă, nu se putea opune în nici un fel, simţea pe umerii goi mîini de cauciuc, mîini de cauciuc îi strîngeau braţele goale.

Tuşi. Mic, pe pat, începea să se mişte, încă în meandrele gumei-plus. Fredo se întoarse brusc, lovind sînul stîng al lui Lil

care gemu în somnul ei întortocheat. John îşi scrînti gîtul ca să-i privească pe toţi trei, fără să se poată smulge din impresia ciudată de a fi căzut în alt vis, un vis care lua apă, apa neagră a coşmarurilor, şi fu împins de cei trei barbaţi în alb, bine periaţi, curaţi, în culoarul unde curgea zeama urît mirositoare care i se agăţa de bronhii la fiecare respiraţie, corodîndu-l pe dinăuntru, muşcîndu-l cu mici dinţi de ceaţă, înţepîndu-l cu ace de brumă. Tuşi. Pune-ţi asta, spuse un om, punîndu-i o mască pe figură. Mîini grosolane îi prinseră după ceafă şi sub bărbie catarame de metal. Se regăsi închis într-o cochilie de plastic, nichel, de cauciuc. Dar... respiră: respira. Ochii îi mai lăcrimau, era împins în continuare, picioarele urmîndu-l maşinal. Îi revedea pe Fredo, Mic, Lil, culcaţi pe pat în sexcom, adormiţi, încă, în sinuozităţile colorate ale gumei-plus. Avea, încă, un miros de dragoste în piele, dar el se dilua repede între miasme. Şi, ca o iluminare brutală, John gîndi în acel moment că poate nu-i va revedea pe Mic şi pe Fredo, şi pe Lil, că nu-i va revedea niciodată.

Unde mâ duceţi? Cine sînteţi voi? Dar răspundeţi-mi, odată! De ce eu? Ce-am făcut? De sub mască, vocea ieşea înăbuşită, sunîndu-i bizar în urechi. Culoare, mereu alte culoare. Prindea frînturi de informaţii pe care difuzoarele le deversau continuu amestecate cu orgile scrîşnite ale muzicii op. Lucruri ca: ...zdrobiţi pe inexpugnabila noastră linie Debré. În plină debandadă forţele grandafricane, sau ce-a mai rămas din ele... Şi oamenii în alb spuneau: Nu tu te-ai angajat, zii? Laşule! Parcă n-ar fi bărbaţi, amărîţii ăştia! Dar el nu avea nici o reacţie. Sau altceva:... din zorii zilei pînă acum, treizeci şi şase de morţi şi şaizeci şi unu de răniţi. Cine-l va descoperi pe trăgătorul invizibil? Reamintim iubiţilor noştri ascultători din zona Argon Snob că mai au numai douăzeci şi nouă de minute ca să... Şi oamenii în alb rîdeau foarte tare, dar el tot nu reacţiona. Mişcă! se retrăgea undeva în el, într-o biată zonă ascunsă, cruţată încă de agresiunea la care era supus, şi se gîndea la lungile zile fericite ale vieţii din sexcom, la intimitatea aceea caldă de dragoste şi drog, şi farniente... Stop! Fu oprit cu un gest şi simţi stomacul răzvrătindu-i-se, urcîndu-i spre gură. Era într-un lift, o lumină galben-portocalie scălda totul. Cele douăzeci şi opt de etaje fură înghiţite cu viteza unei căderi libere. Uşa culisă, un alt culoar şi brutal, dincolo de o uşă dublă cu canaturile de bronz, ieşi în densitatea jilavă a exteriorului, în lucirea stinsă a cerului

roz-violaceu pe care plutesc volute joase şi serpentine, senzaţia de ameţeală trezindu-se gol, fără apărare, în atmosfera toxică a unei artere cu miile ei de vehicule urlînd din toate avertizoarele. Exteriorul! Cît... Cît timp era de cînd... Mergi! Îl lasă în pielea goală? Îi dau ceva să pună pe el? Nu-i nevoie, va fi gata mai repede pentru... Nu mai avu nevoie să asculte, pentru ce era gata trebuia să fie gata. În faţa lui, la staţia de pe pista prioritară rezervată, o maşină albă, curată şi strălucitoare, ovală ca un ou. Şi pe partea ridicată... Nu! NUUUU! John se zbătu, zvîrli din picioare, încercă zadarnic să scape: mîinile de cauciuc ale oamenilor în alb îi alunecau pe epiderma deja unsuroasă din cauza impregnării cu zeama. Dar nu-l scăpau: aveau experienţă. Poţi să răcneşti, puişorule! Pentru tine e prea tîtziu...! Clac! Uşa rotundă a oului se închise după el, înainte de a-şi fi dat seama că fusese împins în vehicul şi iată că se regăsea într-un volum foetal, capitonat, ca un pui în incubator, şi pumnii săi loveau în zadar pereţii moi şi strigătele sale se înăbuşeau în liniştea găunoasă a coşmarurilor. Vehiculul alb se lansase de-a lungul străzilor. Se strecura ca un fulger alb, ignorînd superb torentul violent colorat de vehicule civile.

Prăvălit în sine - în centrul oului - John plîngea. Recunoscuse emblema roşie pictată pe capota vehiculului, capul de bou stilizat, crestat chiar în frunte cu o cruce albă. Şi dacă n-ar fi fost sub influenţa prelungită a gumei-plus, care-i umplea de toropeală aşteptările, ar fi remarcat mai demult acelaşi semn ştampilînd umărul stîng al oamenilor în alb, marca teribilă a Institutului de schimburi organice. Schimburi! Ce eufemism! Atunci... Cobora? Ce? Deja? Nu! Gîndurile sale s-au succedat aşa de repede? Uşa se deschisese, fu tras afară din vehiculul alb, bîiguia şi lacrimile îi înceţoşau vizorii, deformînd perspectivele nebuneşti care i se spărgeau pe retină. Nu mai era decît o marionetă dezarticulată, amorfă, împinsă din treaptă în treaptă pe imensa scară albă ce conducea în marele hol al institutului. Încă mai striga cînd ajunse înăuntru şi cînd lumina rece şi clară îl înghiţi, decupîndu-i umbra şovăitoare, încadrată de cele trei umbre ale infirmierilor, pe un perete imaculat. Dar strigătul se resorbi repede, fără ca cel mai mic ecou să-i susţină disperarea.

Tot trebuia să ţi se întîmple într-o zi sau alta, nu? Vocea era blîndă. Aproape se calmă. Da. Da, trebuia să i se întîmple. Putea să i se întîmple. Dar se crede... Se spune... Te gîndeşti că

pe alţii... Dar pe tine! Dar pe mine! Erai pe listă, aşa că... Da, era pe listă, da, eram pe listă, ca alţii mii, milioane care au ales ca şi el să nu lucreze, să trăiască din mica rentă de cetăţenie liberă oferită de guvern, să trăiască liniştit, fără să facă nimic, cu singura restricţie de a şti, de a fi prevenit că dacă într-o zi era nevoie de ei...

Sabia lui Damocles. Cu singura diferenţă că sabia devenise scalpel. Da: progrese uimitoare fuseseră obţinute în domeniul grefelor de organe, după descoperirea antigenei Ewitt. De aceea, un cetăţean liber trebuia să fie întotdeauna gata, într-o zi sau alta... Nu i se cerea nici mai mult, nici mai puţin.

Ce-or fi vrînd să-mi ia? Spuneţi-mi, ce vor să-mi ia? O mînă? Poate să fie o mînă, nu? Sau un rinichi? Nu-i aşa? Un rinichi? Sau un plămîn? Îl împinseră în cabină, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Mereu speranţa. Uşa sălii de operaţie se închise după el. Intrase printr-o uşă marcată cu D.D. de la Donator. Prin uşa R.R. de la Receptor, pacientul care trebuia salvat intra în acelaşi timp, întins pe un cărucior automotor, adormit şi tuns. Din cele două părţi, deasupra celor două uşi, două becuri roşii începură să clipească insistent.

Cu suprapopularea, cu războiul, Eurofranţa avea o teribilă nevoie de organe. Dar nu de organe pentru oameni, nu. Oameni erau totdeauna prea mulţi, în ciuda războiului. Dar din cauza suprapopulării şi războiului, cu dispariţia aproape totală a exploatărilor agricole şi a crescătoriilor înghiţite de urbanizarea canceroasă a ţării, Eurofranţei îi lipsea încă şi mai rău carnea de măcelărie. Carne: nu pentru un cetăţean liber, care nu se hrănea demult decît cu fierturi de alge şi biscuiţi cu proteine petroliere, nu! Dar carne, un minimum de carne, da, pentru cetăţenii responsabili, pentru cetăţenii productivi, ca soldaţii, savanţii, gărzile urbane, membrii guvernului. Cît de puţin măcar din această atît de bună carne roşie, atît de rară, provenind de la animale atît de rare, atît de preţioase, că trebuiau îngrijite ca toţi atîţia micuţi Mozart sau Einstein.

Irigaţie!

Legături!

Electrosutură!...

Veniseră să-l caute la opt dimineaţa. La nouă i se deschisese abdomenul în cruce, la zece, i se grefă ficatul pe o oaie bolnavă.